

Rodica Constantinovici

Dincolo de divorț e India

Cuprins

Cuvânt-înainte.....	IX
„Nu te mai iubesc!”	1
Orice sfârșit este un început.....	24
Din povestea micului „eu”	31
„Eul” imigrant	47
Întoarcerea	62
Tații copiilor mei.....	76
Viața fără soț.....	86
Metoda Sedona®.....	107
Sfârșitul vrajei	127
Totul este așa cum trebuie să fie.....	140
„La final, fiecare trebuie să vină la Arunachala”	150

„Nu te mai iubesc!”

„Nu te mai iubesc! Vreau să experimentez cu altcineva!” au fost cuvintele soțului meu cu câțiva ani în urmă. Le-am primit ca pe o lovitură de cuțit în inimă. Nu eram pregătită să aud așa ceva. Eram de 17 ani împreună. Ne-am luat din dragoste și am trecut prin multe. Aveam un copil împreună, iar pe Ema, fiica mea, o crescuse alături de mine de când era micuță. Legătura noastră părea indestructibilă. Nu ne certaserăm niciodată. Credeam că ajunseserăm să ne înțelegem din priviri, să ne citim gândurile. Mă sorbea din ochi. Aveam încredere desăvârșită în el. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că e în stare să mă rănească. „Ți-ai găsit o altă femeie?”, am întrebat, îndoită eu însămi că ar fi fost în stare să facă așa ceva. „Nu, nici vorbă”, a ripostat, ferm, „relația noastră nu mai merge...”. „Și copilul?”, am îndrăznit timid să sper că simțul paternității va avea vreo zvâcnire. „Se va obișnui”, a fost răspunsul lui implacabil.

Nu-mi venea să cred că trec prin așa ceva! Bărbatul meu blând și vesel se transformase peste noapte într-o ciudățenie. Era rece ca o reptilă, nu mai dormea lângă mine în pat și, dacă nu-și petrecea nopțile, chipurile, la serviciu, stătea în fața computerului și juca șah toată noaptea. Din

când în când, se uita în ochii mei și-mi spunea că nu mă mai iubește și că totul s-a terminat între noi. Simțeam că mă respinge și că nu eram în stare să fac nimic ca să ajung la inima lui. De fapt, nu mai aveam nicio vlagă, mi se părea că nu pot și nici nu vreau să lupt pentru a menține o astfel de stare de lucruri. Totul părea straniu, fără sens. Eu dusesem tot greul în ultimii ani, de ce tot eu trebuia să fac ceva ca să salvez familia? O repulsie ciudată mi se ridica din plexul solar. Ceva era murdar..., foarte murdar... Aveam să aflu curând...

Am crezut că este vorba de o criză a vârstei de mijloc, mai ales că prezenta toate simptomele. De la o vreme se îmbrăca destul de colorat, era mai absent decât înainte, lipsea nopțile de acasă sub pretextul că are mult de lucru. Nu mi s-a părut nimic ieșit din comun. A lipsit multe nopți de acasă chiar de la începutul relației noastre. Pretindea că lucrează mai bine noaptea și uneori lucra chiar acasă în timpul nopților. L-am crezut. Că arăta absent și chiar obosit, din nou nu m-am alarmat, fiindcă abia trecuserăm printr-o încercare grea pentru familia noastră în care soțul surorii mele era cât pe ce să moară. Prea implicat în viața de familie nu a fost niciodată, așa că am atribuit din nou indiferența lui oboselii acumulate, mai ales că toate se petreceau spre sfârșitul anului 2007.

Mi se părea din ce în ce mai mult că se comporta ca un adolescent, parcă și vocea îi era în schimbare. Se juca mult cu Wii sau chiar cu mașinuțele telegidate ale fiului

nostru, David, ieșea la plimbare cu rolele, era pasionat de jocurile pe computer. Îmi făcea rău să-l văd așa. Fusesse oricum răsfățat ca „ce-l de-al treilea copil” al meu, dar simțeam că femeia din mine îl respingea în acea stare adolescentină mai accentuată ca de obicei. Relația cu el mi se părea aproape incestuoasă. Nu i-am spus niciodată nimic, așteptam să-i treacă. Nu a mai fost cazul, fiindcă între timp a plecat de tot.

Îmi amintesc că, într-una dintre puținele nopți când mai dormea lângă mine și îl țineam de mână sau încercam să-i încălzesc trupul rece care părea lipsit de viață, am visat că tocmai făcusem dragoste cu vărul lui, un bărbat drăguț și foarte nostim. Visul părea atât de real încât am crezut că m-am trezit și am examinat îndelung ce făcusem. Sentimentul de vinovăție era atât de profund, aproape vecin cu moartea. Nu credeam că pot trăi cu o astfel de povară. Eram devastată. Mă întrebam dacă este vis și mi se părea că sunt perfect trează: nu era vis, era o realitate oribilă! Și totuși a fost un vis. Când m-am trezit cu adevărat, mi-a luat ceva timp să mă eliberez de vinovăția care încă mă copleșea. Târziu am înțeles că, de fapt, receptam cumva sentimentul de vinovăție pe care îl trăia soțul meu. Mă înșela, într-adevăr... de ani buni, din câte am aflat ulterior.

Vestea că „nu se mai simte bine și vrea să experimenteze cu altcineva” mi-a dat-o între Crăciun și Anul Nou. O tensiune subită apăruse între noi spre sfârșitul anului. Ceva nelămurit și păcios plutea în aer. Aproape că

tăiai cu cuțitul. Era întunecat și nervos și la, un moment dat, chiar a ridicat mâna să mă lovească, fără să-și ducă însă gestul până la capăt. Nu se mai întâmplase niciodată așa ceva. Din nou, am pus totul pe seama stresului și oboselii și aproape am uitat incidentul.

După ce am petrecut Crăciunul cu părinții lui și cu niște prieteni, mi-a dat vestea într-o zi, fără să clipească. Cred că plănuiise de mult discursul. „Nu se mai simțea bine în casa lui... nu mă mai face fericită...”. Părea că are niște argumente... „că ne-am răcit, că nu mai facem lucruri împreună, că muncim prea mult...”. Am rămas fără cuvinte... și l-am crezut, ba chiar i-am dat dreptate. Atunci nu era hotărât să plece din familie, așa că am decis împreună să ne regândim prioritățile și să aranjăm programul, așa încât să fim mai mult timp împreună. A acceptat, la sugestia mea și pentru a salva aparențele, că s-ar putea să treacă printr-o criză a vârstei de mijloc cu implicațiile emoționale aferente care se manifestă, uneori, la bărbații de peste 40 de ani.

Am făcut toate aranjamentele și am plecat la Praga să petrecem un „weekend romantic”. Am stat într-un hotel plin de șarm în partea veche a orașului. În apartamentul nostru, aveam un șemineu în care făceam focul cu lemne și o fântână misterioasă în care se vedea luciul apei. Ne-am plimbat pe străduțele înguste, am făcut dragoste, am mâncat la restaurante romantice, am vizitat castelul și alte locuri pitorești din orașul vechi. Deși Victor părea trist,

puțin rătăcit, nu mi s-a părut că-i displace. Nu am discutat nimic despre cele spuse în decembrie trecut. Părea de la sine înțeles că suntem acolo ca să ne îmborsăvim relația. Ceva m-a împiedicat să scotocesc în sufletul lui. Credeam că îmi spusese adevărul, că muncim prea mult și că-și dorește, cu adevărat, să petrecem mai mult timp împreună.

M-am întrebat de multe ori, după ce ne-am despărțit, de ce nu am încercat să aflui mai multe? Poate că mi-aș fi dat seama despre ce era vorba cu adevărat. Ce folos? Pentru că, în realitate, mă luptam să-mi salvez familia, fără să știu că pierdusem deja. Și pierdusem pentru că soțul meu începuse o aventură cu o altă femeie care-l atrăgea mai mult. Firește, totul era nou, proaspăt, excitant. Nicio relație de 17 ani nu mai are aceste atribute, efemere, de altfel. Dragostea și devotamentul meu nu mai însemnau nimic. Responsabilitățile lui? Ce responsabilități? Copilul? „Se va obișnui...” „Iar tu ești puternică...” repeta obsesiv. Într-adevăr. Nici eu nu știam atunci cât de puternică eram și că acela era începutul drumului la capătul căruia aveam să aflui cine sunt cu adevărat sau, mai precis, că eram deja ceea ce căutam.

L-am privit cu atâta durere plecând din casa noastră, încât nu credeam că mă voi lecui vreodată. Eram toată ca o rană deschisă, mă durea tot corpul și nu știam ce să iau ca să mă vindec. Plângeam aproape într-una și, când nu erau copiii prin preajmă, răcneam ca o fiară rănită. Luni de zile nu am putut să dorm. Simțeam în plexul solar o agitație

precum un vierme uriaș care mânca din corpul meu și pe care nu puteam să o liniștesc. Capul îmi vâjâia și nu mă puteam concentra la nimic. Pur și simplu nu știam să funcționez fără el, fără identitatea mea de soție, fără grijiile mele de zi cu zi în acest rol. Soțul meu era impregnat profund în mine sau în cine credeam că sunt „eu” în acel moment. Îi simțeam mirosul, îi auzeam vocea, mi se părea că se mișcă pe partea lui de pat, că intră pe ușă, că urcă scările. Îmi lipseau rutina noastră de atâția ani, răsetele care răsunau în casă, cinele prelungite în bucătărie, petrecerile de sărbători, obiceiurile lui, până și cele după care nu mă dădeam în vânt, dar care îl defineau cumva. Călătoria noastră comună prin viață nu fusese tocmai un drum presărat cu roze, fiindcă de-a lungul anilor ne-am confruntat și cu momente dificile, dar eram o echipă și le-am depășit cu bine împreună. Inspiram dragoste, armonie, încredere unul în altul și nu doar pentru mine, dar și pentru rudele mele și pentru cei care ne cunoșteau, acțiunile lui și despărțirea noastră au fost șocante, de neînțeles.

În reprezentarea mea, Victor era un bărbat chipeș, cu o figură blândă și senină. Mi se părea integru, sincer, pozitiv și tolerant în relațiile interumane, chiar dacă de-a lungul anilor a avut ceva conflicte cu superiorii lui sau cu diferite persoane. În general, avea o problemă cu respectarea regulilor, cum ar fi programul de serviciu, regulile de circulație etc. Nu-i plăceau nici persoanele cu autoritate și, cu mici excepții, nu se atașa de colegi. Mi-a mărturisit, în câteva

rânduri, că nu-i plac colegii de serviciu. Mă miram de ce și, de-a lungul anilor, m-am întrebat, de câteva ori, cum de n-are niciun prieten, fiind un om atât de plăcut? Pentru că, într-adevăr, Victor nu a avut niciun prieten în cei 17 ani trăiți împreună. Părea că se mulțumea cu noi, iar prietenii pe care îi aveam eu sau pe care mi i-am făcut în acest interval de timp deveneau automat și prietenii lui. Avea o capacitate mare de integrare în orice loc și în orice mediu sau, cel puțin, așa credeam.

Îi plăcea să mănânce mult, să doarmă mult, era răsfățat și încăpățânat. Și-a impus propriul program la locul de muncă, adaptat ritmului său biologic, fiindcă pretindea că nu poate lucra bine ziua. Așa a obținut aprobare, de la șefii lui, să înceapă programul la 11,00 dimineața. Chiar așa fiind, ajungea pe la 1,00-2,00 după-amiaza, zicând că „oricum toată lumea întârzie vreo două ore...”. Nu avea niciodată noțiunea timpului, era incapabil să-mi spună cam în ce interval de timp estimează că ar putea finaliza un proiect, întârzia frecvent sau lipsea nopțile de acasă, pierdea avioane și avea ceva de „lasa-mă să te las” în personalitatea lui la care m-am adaptat cu timpul. Nu l-am controlat niciodată în cei 17 ani de conviețuire.

Aveam încredere desăvârșită în el și, la rândul meu, eram prea ocupată ca să-mi bat capul cu gelozii de nevastă plictisită, chiar dacă mi-au trecut, de câteva ori, prin cap, vagi banuieli. De fapt, dacă mă gândesc bine, nu am fost niciodată geloasă, nici măcar după ce am aflat că a plecat

din familia noastră pentru o altă femeie. Am fost îndurerată, dezamăgită, furioasă chiar, dar nu geloasă. Întotdeauna mi s-a părut o prostie aserțiunea că „gelozia e un semn de iubire”. După părerea mea, și nu numai, gelozia este o energie foarte joasă atașată ideii de posesiune, de proprietate, firească în raport de bunurile materiale, dar complet inadecvată cu referire la o persoană. Aceasta, întrucât nimeni nu este proprietatea nimănui, oricât de mult ne-am dori să avem acea persoană în preajmă și oricât de mult ne-ar lipsi ca prezență fizică.

Cred că dacă o persoană dragă dispăre fizic prin moarte sau pleacă din experiența noastră, avem totuși avantajul de a ne păstra dragostea pentru acea persoană. Mărturisesc că absența fizică a soțului meu nu a alterat dragostea mea pentru el, chiar dacă, în primii ani de după despărțire, mi-a lipsit foarte mult ca prezență fizică. Și dacă pentru egoul meu ar fi fost mai simplu să-l discreditez, având în vedere dezvăluirile despre comportamentul lui în timpul conviețuirii, dar și acțiunile lui ulterioare, care l-ar fi putut face „neiubibil”, amprenta pusă pe inima mea de acest om nu s-a șters niciodată. Am învățat să trăiesc însă fără prezența lui fizică, ceea ce, într-un fel, m-a eliberat de o dependență obstructivă la nivel spiritual.

Am înțeles că el nu este „povestea minții lui”, chiar dacă la o parte din această poveste ne-a expus și pe noi. În același timp, nu am încercat să-l „deturnez” și i-am respectat „nevoia de a experimenta”. Doar așa are șansa

să-și învețe lecția cuvenită, poate pe cea esențială, că nu este „povestea minții lui” care l-a determinat să fugă de cei pe care-i iubise cu atâta intensitate cândva. Aceasta nu înseamnă că despărțirea de Victor nu a fost dureroasă sau că nu văd consecințele pe care faptele lui le-au avut în viața mea și a copiilor. Și, de aceea, am spus cu seninătate „nu” oricărei încercări de manipulare și de hărțuire pe care egoul lui tulburat a manifestat-o, cu prisosință, de-a lungul anilor după despărțirea noastră.

Nu mi-am propus și nici nu am făcut vreodată ceva ca să-l schimb pe soțul meu. L-am luat ca atare, așa cum era, și m-am ajustat eu la felul lui de-a fi. Avea completă independență să facă ce dorea, să se dezvolte în ce sens i se părea potrivit, să aibă orice inițiativă ar fi crezut că îl împlinește. Era de la sine înțeles că toate acestea ar fi trebuit să se întâmple în limitele bunului-simț și fără să-și pună în pericol familia. Deciziile majore din viața noastră de cuplu le-am luat împreună, simplu și fără prea multe dezbateri. Mă rog, în măsura în care noi decidem ceva, așa cum gândeam atunci. În realitate, cred că, mai degrabă atragem, pur și simplu, tot ceea ce ne este necesar să experimentăm, la un moment dat, pentru propria noastră evoluție.

Se spune că noi ne facem o impresie despre ceilalți și apoi, de cele mai multe ori, ne întâlnim cu acea impresie. Ceilalți devin simple concepte cu care mintea noastră operează, fără să ne mai conectăm cu ei în mod autentic. Suntem mult prea preocupați de propriul confort